

Fæstningen. Naar Fæstningen nedlægges og alle Værker desarmeres, saaledes at hele Skytsbeholdningen bliver disponibel andetsteds, er det en Selvfølge, at man — saa længe man overhovedet beholder den — ved indtrædende Fare vil benytte dette værdifulde og under Nutidens Forhold højst nødvendige Materiel fremfor at lade det ligge ubenyttet i Magasinerne. Men til dets Betjening er Fæstningsartilleriets Personale nødvendigt; Tjenesten kan hverken for Befalingsmænds eller Mandskabs Vedkommende improviseres af andet Personale, end ikke fra Artilleriets øvrige Grene.

Jeg ser derfor ikke rettere, end at Nedlæggelsen af Fæstningsartilleriregimentet som foreslaaet vilde betyde en meget væsentlig Svækkelse af vor nuværende Forsvarskraft og dertil en betænkelig Ændring af vort paa den endnu gældende Hærlov hvilende Forsvarssystem; jeg maa finde det forkasteligt at ville ændre Hærloven stykkevis og navnlig at foretage en saa betydelig Forandring og Svækkelse paa et Tidspunkt, hvor hverken det endelige Maal for vort Forsvar eller Forløbet af de herom nødvendige Forhandlinger blot nogenlunde kan overses.

Jeg skal hertil føje, at man ved Fæstningsartilleriregimentets Nedlæggelse ogsaa paa meget uheldig Maade kan komme til at foregribe Krav, der senere vil blive stillet. Beholder vi overhovedet en Hærstyrke, stor eller lille, kan det med Sikkerhed forudsiges, at svært Artilleri i en til dennes Kræfter passende Styrke maa opstilles; hertil haves i Fæstningsartilleriregimentet allerede uddannet og vel skolet Befalingspersonale og Mandskab, men lader man disse Elementer forsvinde, maa man ved den nye Ordnings Indførelse begynde forfra med Organisation og Uddannelse.

Endnu skal jeg tilføje, at det er mig ubekendt, hvorpaa man bygger denne Antagelse, at Desarmeringen og Afleveringen af Landbefæstningens Anlæg kan tilendebringes inden 1. April 1920; efter mit Skøn kan det ikke naas i de 3—4 Vintermaaneder, tilmed da det formentlig hovedsagelig maa udføres ved Fæstningsartilleriets Personale. Og tilendebringes Arbejdet ikke forinden den nævnte Frist, og Fæstningsartilleriregimentet samtidig ophører at eksistere, skal jeg gøre opmærksom paa, at Styrkeforholdene ved Hærens øvrige Afdelinger gør Afgivelse af Arbejdsmandskab umulig. En Fiksering af Tidspunktet for Regimentets Ophævelse er altsaa, hvorledes man end stiller sig overfor Spørgsmaalet Realitet, i hvert Tilfælde forhastet.

Endelig skal jeg bemærke, at naar det overskydende Antal Befalingsmænd ved Artilleriet — ifølge Bemærkningerne til Lovforslaget — delvis tænkes nedbragt ved Forsættelse til andre Vaaben og Korps, tyder dette paa en saadan Miskendelse af de enkelte Vaabens Særegenheder og Tarv, at jeg bestemt maa advare imod at tillægge denne Udvej nogen Betydning. Det kan gøres med ganske unge Befalingsmænd, men hverken ældre Officerer eller Underofficerer kan man plante om i et andet Vaaben uden til Skade for baade dette og dem selv.

Jeg anmoder om, at de vedkommende Udvalg af Rigsdagen, som maatte faa med Lovforslagets Behandling at gøre, maa blive gjort bekendt med mine her fremsatte Bemærkninger.

Wolff.